

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114010751
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3114010751.5

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a členov senátu JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému X. I., nar. X.X.XXXX v X., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods.1, ods.2 písm.c), ods.3 písm.a) Tr.zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods.1 písm.e) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného X. I. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.4.2018, sp. zn. 8Tk/1/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. júla 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného X. I. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8Tk/1/2017 zo dňa 12.4.2018 bol obžalovaný X. I. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 21.11.2013 asi o 22.15 hod. vošiel po návrate z krčmy do drevenice č. XXX v obci B. A., kde býval a v izbe na gauči našiel sedieť O.. L. F., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom B. A. č. XX, ktorý bol u neho na návšteve už od popoludňajších hodín, pričom spoločne konzumovali alkoholické nápoje a keď si obžalovaný X. I. všimol, že steny na izbe a kuchyni sú postriekané muštom, začal O.. L. F. vyčítať, že mu doma urobil neporiadok, v kuchyni medzi nimi došlo k hádke a vzájomnému fyzickému konfliktu, pri ktorom obžalovaný X. I. pravdepodobne drevenou palicou o dĺžke cca 81,5 cm viackrát udrel O.. L. F. do oblasti hlavy a trupu a tiež ho presne nestotožneným jednobřitým kuchynským nožom o dĺžke čepele cca 10 - 12 cm a šírke čepele cca 2,5 cm bodol najmenej sedemkrát do krku a hrudníka, následkom čoho O.. L. F. utrpel dve plytké rezné poranenia na koži krku vpravo pod sánkou, jeden plytký škrabanec kože krku vpravo, dve bodné poranenia dolnej časti krku, bodné poranenie dolnej časti krku v oblasti jugulárnej jamky, jeden nábod kože hrudníka vpravo a viacnásobné bodné poranenia hrudníka s trojnásobným priebodom horného laloka pravých pľúc, bodnorezné poškodenia magistrálnych ciev pre horný lalok pravých pľúc a poškodenie pľúcnice s následným vykrvácaním navonok a do pohrudničnej dutiny vpravo, ktoré zapríčinili traumaticko-hemoragický šok, ktorý bol bezprostrednou príčinou smrti O.. L. F., pričom O.. L. F. pri útoku utrpel i ďalšie zranenia, ktoré však v krátkodobom časovom horizonte nemohli spôsobiť jeho smrť, obžalovaný X. I. následne vyzliekol O.. L. F. donaha, všetko jeho oblečenie spálil v kuchyni v šporáku na tuhé palivo a jeho nahé telo odtiahol ku hnojisku nachádzajúcemu sa neďaleko drevenice, kam telo vyložil za pomoci dreveného konára a v kuchyni handrou a čistou vodou poumýval podlahu od krvi a nôž, ktorým spôsobil O.. L. F. smrteľné zranenia, zahodil na doposiaľ nezistené miesto, pričom obžalovaný X. I. sa skutku dopustil napriek tomu, že bol za taký čin odsúdený, a to rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/33/90 zo dňa 18.11.1992, právoplatným a vykonateľným u obžalovaného X. I. dňa 5.1.1993, ktorým bol uznaný vinným za spáchanie okrem iného trestného činu vraždy podľa § 219 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb..

Za to bol odsúdený podľa § 145 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím k § 37 písmeno m) Trestného zákona v spojení s § 47 odsek 1 písmeno a), písmeno b)

Trestného zákona k trestu odňatia slobody na doživotie. Podľa § 48 odsek 3 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a to: 1 ks drevený konár o dĺžke 0,80 metra a priemere 4 cm a 1 ks drevenej palice čiastočne okresanej z kôry, celkovej dĺžky 81,5 cm a priemere cca 4,7 cm. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku v spojení s § 261 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku je obžalovaný povinný uhradiť poškodenému A.. O. F., nar. XX.XX.XXXX v B. A., trvale bytom B. A. č. XX, škodu vo výške 728,46 Eur. Proti citovanému rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajkyne a tiež sám.

Obžalovaný v písomných podaniach, ktoré súd vyhodnotil ako dôvody odvolania opakovane namietal skutkové zistenia a právne závery okresného súdu, s ktorými sa zásadne nestotožňuje, rozsudok považuje za nezákonný a za zaujatý proti jeho osobe. Trvá na tom, že on poškodeného nezabil, ale bola to tretia neznáma osoba, ktorá vinou polície nebola stotožnená. Skutku sa nedopustil, v predmetný deň bol v dedine, domov prišiel okolo polnoci, videl, že má prelašovanú chalupu a videl krvavé stopy a zbadal nebohého na hnojisku. Bicykel dal do šopy a išiel si poupratovať. Ráno išiel vrátiť bicykel svedkovi T., išiel do obchodu a zavolať políciu. Na preverenie jeho pohybu v dedine žiadal vypočuť svedkov a zadovážiť kamerový systém z reštaurácie Raj. Popiera, že s poškodeným mal v kritický večer konflikt, pričom k priznaniu a výpovedi bol donútený políciou pri úkonoch, ktoré nepovažuje za relevantné a dôveryhodné, bol pod vplyvom alkoholu a svoje vyjadrenia k skutku prispôboval želaniu vyšetrovateľa, tak ako to tento chcel. Skutok nespáchal, v čase kedy sa mal stať bol v dedine v krčme, pričom polícia vzhľadom k tomu, že sa po fyzickom útoku k nemu priznal, už nehľadala skutočného vinníka, ktorý spôsobil poškodenému smrteľné zranenia. Žiadal oslobodiť spod obžaloby.

Obhajkyňa obžalovaného v písomnom odôvodnení uviedla, že sa stotožňuje s tvrdením obžalovaného, že súd proti obžalovanému nemá žiadne priame a ani nepriame dôkazy, že by skutok spáchal X. I.. V zmysle obžaloby a výroku súdu o vine, mal X. I. O.. L. F. vyčítať, že mu urobil neporiadok a malo dôjsť k vzájomnému fyzickému konfliktu .... Obžalovaný popiera, že dňa 21.11.2013 v čase cca 22,15 hod. mohlo dôjsť k takémuto konaniu, pretože sa v tom čase nachádzal v krčme "RAJ" a to s O. S.. Následne z RAJA obžalovaný odišiel k bytovke, kde boli aj G. B. a J. T.. Do svojho domu sa vrátil až po polnoci, kde bol všade neporiadok a krv, čo obžalovaný poupratoval. Rozhodne popiera, že došlo ku konfliktu, a ak v prípravnom konaní vypovedal, tak išlo o výpoveď, ktorú vzhľadom na jeho slovný prejav a intelekt prednášal tak, že sa naopak on pýtal vyšetrovateľa a ironizoval svoju výpoveď, čo následne bolo vyhodnotené v jeho neprospech. On však na otázky vyšetrovateľa odpovedal opakovaním otázky vyšetrovateľa, ale s otáznikom. Je nepochybné, že orgány činné v prípravnom konaní na základe jeho priznania, resp. popísania konfliktu, považovali podstatnú časť vyšetrovania za jednoznačnú teda, že skutok spáchal obžalovaný I.. Rozhodne však aj vzhľadom na stav opilosti I. a povinnosť orgánov činných v prípravnom konaní, mali byť dôkazy vyhodnocované vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, čo obž. I. uviedol a predovšetkým mali byť dôslednejšie vykonávané výsluchy svedkov na čas, kedy bol obž. I. v kontakte so svedkami v Reštaurácii "RAJ". Súd sa dôsledne nevysporiadal ani s porovnaním stôp z miesta činu s podošvami pracovnej obuvi X. I.. Poukazujeme na to, že fotograficky zaistená stopa časti podošvy označená ako stopa č. 15, bola vytvorená podošvou tenisiek s rozdielnym vzorom dezénu a tvrdíme, že na mieste boli vytvorené stopy dvoma druhmi obuvi s rozdielnym vzorom dezénu. V danom prípade sa súd s týmito dôkazmi dostatočne nevysporiadal a túto okolnosť považujeme za závažné porušenie práv obhajoby. Obžalovaný tiež svojim vyjadrením k množstvu požitého alkoholu v uvedený deň spochybnil tvrdenie a doplnenie zn. posudku MUDr. W. G., nakoľko sa domnievame, že jednoznačný záver nie je v tomto štádiu konania už možné uviesť a potvrdiť, preto sa obžalovaný domnieva, že tento znalec len vykonal to, čo sa od neho očakávalo, čím myslíme, že v rámci ďalšieho pôsobenia by nebolo vhodné, aby zotrval na pôvodnom závere posudku, čo by bol rozpor s rozsudkom NS SR, ktorý je najvyššou autoritou a môže mať v budúcnosti vplyv na ďalšiu znaleckú činnosť a prácu tohto znalca. Počas celého konania pred súdom, obžalovaný a obhajoba poukazovali, že činnosť polície bola nedôsledná a túto nedôslednosť je potrebné považovať, ako pochybnosti, ktoré je potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Toto tvrdíme i napriek rozhodnutiu NS SR o dovolaní. Preto rozsudok prvostupňového súdu považujeme za nezákonný a žiadame, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že podľa jeho názoru vina obžalovaného bola nepochybné preukázaná s tým, že skutku sa dopustil obžalovaný, pričom dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa vyvracajú obranu obžalovaného uvádzanú v dôvodoch odvolania. Rovnako uložený trest považuje za správny a zákonný s prihliadnutím na

znalecké dokazovanie ohľadom možnej resocializácie obžalovaného. Nakoľko rozsudok okresného súdu považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že sa pridrižiava dôvodov odvolania. Pochybnosti a nedokonalosti pri vykonávaní dôkazov v prípravnom konaní vyvolávajú pochybnosti o ich zákonnosti, preto v súlade s odvolacími dôvodmi navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť spod obžaloby, pretože sa ničoho nedopustil, žiadny konflikt s poškodeným nemal.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovaného krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V prvom rade krajský súd uvádza, že vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa jeho tvrdení, že boli pri prvotných výpovediach porušené jeho práva na obhajobu, resp., že bol na neho vyvíjaný psychický a fyzický nátlak zo strany vyšetrojúcich orgánov prípravného konania a pri výpovedi ho nútili k tomu, aby vypovedal tak, ako oni chceli a teda musel vypovedať klamlivo, týmto nie je možné prisvedčiť. Tak ako už krajský súd uvádzal v prechádzajúcom rozhodnutí, je potrebné poukázať na to, že dňa 22.11.2013 bol X. I. po zadržení vypočúvaný vyšetrovateľom v postavení podozrivého, kde po poučení v zmysle 34 ods.1, § 122 ods.1 Tr.por. o práve zvoliť si obhajcu a práve odmietnuť vypovedať uviedol, že obhajcu si nevolí (čo vyplýva aj z osobitného záznamu podpísaného X. I. na č.l. 47 spisu) a vypovedať bude, pričom popísal udalosti zo dňa 21.11.2013 za akých došlo k skutku tvoriaceho predmet vyšetrovania. Dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods.1 písm.c/ Tr.por. nastali vznesením obvinenia dňa 23.11.2013 a od tohto momentu mal X. I. ustanovenú obhajkyňu (sám si obhajcu nezvolil) a za jej prítomnosti aj toho istého dňa vypovedal. V súvislosti s tvrdením obžalovaného, že mal byť fyzickým násilím a nátlakom zo strany príslušníkov polície nútený k priznaniu, odvolací súd uvádza, že pri jeho výpovediach dňa 23.11.2013 (po vznesení obvinenia) a dňa 25.11.2013 pred sudkyňou pre prípravné konanie pri rozhodovaní o návrhu na vzatie do väzby, bola prítomná obhajkyňa (resp. obhajca), pričom obvinený neuvádzal nič o násilí, resp. nátlaku voči nemu. Pritom pred sudkyňou pre prípravné konanie dňa 25.11.2013 obvinený uviedol: „Ja som bol vo veci vypočúvaný ako osoba obvinená dňa 23.11.2013 o 16:55 hod za prítomnosti mojej obhajkyne JUDr. J., kde som popísal spáchanie skutku a kde som sa doznal k spáchaniu skutku, ktorý je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia. Stalo sa to, čo sa stalo. Ja zotrvávam na výpovedi, ktorú som urobil pred vyšetrovateľom, nechcem na nej nič meniť. Zotrvávam na tejto v celom rozsahu. Ja chcem len uviesť, že som sa musel brániť, on chcel na mňa tiež útočiť nožom a som sa vlastne len bránil..... Svoju výpoveď, ktorú som urobil za prítomnosti obhajkyne som vnímal pri plnom vedomí, pamätám si na všetko, čo som vypovedal.“ Vzhľadom na uvedené potom súčasné tvrdenie o fyzickom násilí a nátlaku v prípravnom konaní sa javí ako účelové aj s poukazom na súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v tomto smere na hlavnom pojednávaní, kde súd prvého stupňa vypočul k spôsobu realizácie výsluchu X. I. v dňoch 22.11.2013 a 23.11.2013 svedkov Mgr. O. A. a Ing. A. J., príslušníkov polície, z ktorých vyplynulo, že výsluchy boli vykonávané v súlade so zákonom. Preto výpoveď obžalovaného zo dňa 23.11.2013 správne súd prvého stupňa hodnotil ako dôkaz získaný zákonným spôsobom. Napokon pokiaľ ide o obranu obžalovaného, že sa len bránil útoku poškodeného, správne už okresný súd skonštatoval, že ani v tomto smere nemožno prisvedčiť obžalovanému. Takéto tvrdenie o obrane je v rozpore so zadováženými dôkazmi, najmä výpoveďou obžalovaného z prípravného konania, z ktorej je zrejmé, že to bol obžalovaný, kto vzal nožík do ruky a pichol nebohého do hrudníka, ale i znaleckým posudkom o zistených zraneniach poškodeného, spôsobe ich vzniku a stavom intoxikácie poškodeného v čase činu (3,33 promile alkoholu v krvi) tak

ako je konštatované podrobne v znaleckom posudku znalcov z odvetvia súdneho lekárstva, nepomerom ich telesných proporcií, ale i vek poškodeného. Navyše zo znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva vyplýva, že obžalovaný svoj útok stupňoval, keď tento začal rezaním, kde bola použitá slabšia intenzita prítlaku nástroja a nasledoval bodaním, kde už bola použitá veľká intenzita bodania, pričom bodanie prebiehalo zhora nadol - od krku k hrudníku. S poukazom na uvedené, ako aj ďalšie dôkazy, najmä znalecký posudok z odvetvia biológie, podľa ktorého na spodnom prádle vydanom obžalovaným bol zistený biologický materiál, pričom z výsledkov analýzy vyplýva, že DNA profil zistený z biologického materiálu na prádle je kombináciou DNA profilu porovnávacej vzorky krvi zaistenej pri pitve JUDr. L. F. a porovnávacej vzorky bukálneho výteru X. I., potom neskoršia obrana obžalovaného, že na mieste činu nebol, vyznieva nelogicky a nepravdivo. Rovnako s poukazom na obsah výpovede obžalovaného z prípravného konania a jej priebeh tak ako je zachytený v zápisnici, nemožno súhlasiť s námietkou uvádzanou v odvolaní, že ak aj obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, tak išlo o výpoveď, ktorú prednášal tak, že sa naopak on pýtal vyšetrovateľa a ironizoval svoju výpoveď, resp. že na otázky vyšetrovateľa odpovedal opakovaním otázky vyšetrovateľa, ale s otáznikom. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nezistil obžalovaným namietané procesné pochybenia, resp. nezákonnosť zadovážených a vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu vecí, a to pri plnom uplatnení všetkých základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vecí. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona. Odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky obžalovaného sú len opakovaním obhajobnej argumentácie uvádzanej už pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa okresný súd, ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadal, pričom riadne odôvodnil, prečo túto obranu obžalovaného považoval za vyvrátenú a riadne odôvodnil, prečo odmietol vykonať ďalšie procesnými stranami navrhnuté dôkazy. Pokiaľ ide o námietku obhajoby, že sa súd dôsledne nevysporiadal ani s porovnaním stôp z miesta činu s podošvami pracovnej obuvi X. I., odvolací súd uvádza, že tento dôkaz súdom bol vykonaný, nepochybne ho hodnotil, pričom je potrebné uviesť, že tento dôkaz sám osebe s prihliadnutím na ostatné vykonané dôkazy a ich hodnotenie súdom, neodôvodňuje iné rozhodnutie o vine. Napokon spochybňovanie znaleckého dokazovania a doplnenie zn. posudku MUDr. W. G. argumentáciou, že len vykonal to, čo sa od neho očakávalo, keď by v rámci jeho ďalšieho pôsobenia nebolo vhodné, aby zotrval na pôvodnom závere posudku, pretože by to bolo v rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, je neakceptovateľné. Znalec je pri svojej činnosti viazaný príslušnými ustanoveniami zákona o povinnosti podať pravdivý znalecký posudok, pričom svoj doplnok k znaleckého posudku aj riadne odôvodnil. Preto odvolací súd uzatvára, že skutkové zistenia a právne závery prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú aj podľa názoru odvolacieho súdu správne a úplné, zodpovedajú výsledkom dokazovania, preto odvolací súd v plej miere odkazuje

na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Vzhľadom na uvedené odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine nepovažoval za dôvodné.

Napokon pokiaľ ide o výrok o treste, i v tomto smere okresný súd postupoval v zmysle zákona, pričom prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a tiež skúmal u obžalovaného aj osobnostné faktory, symptomatické (kriminogénne) faktory a spoločenské (sociálne) faktory, pričom jeho zistenia v tomto smere podrobne rozviedol vo svojom rozhodnutí, poukazujúc podrobne tiež na znalecké dokazovanie. Obžalovanému za spáchanie obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 3 Trestného zákona hrozilo uloženie buď trestu odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Správne pritom poukázal na to, že z vykonaného znaleckého dokazovania je zrejmé, že u obžalovaného je značne sťažaná náprava s ohľadom na jeho osobnostnú štruktúru, pričom skutočnosť, že náprava u obžalovaného v podmienkach dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody je vylúčená, potvrdzuje aj jeho opakované vykonávanie trestu odňatia slobody, keď obžalovaný bol šesťkrát súdne trestaný a bol mu opakovane ukladaný trest odňatia slobody. Ani výkon týchto trestov odňatia slobody, teda najprísnejších trestov, aké je možné ukladať páchatel'om trestných činov, u obžalovaného nevedol k jeho náprave a spáchanie ďalšieho obzvlášť závažného zločinu vraždy je len dôkazom o neúspešnej resocializácii obžalovaného. Teda už dovtedy vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody nezabezpečili nápravu obžalovaného a jeho prevýchovu. Vzhľadom na osobnú charakteristiku obžalovaného sa podľa znalcov z odvetvia psychiatria aj napriek absolvovaniu ústavnej protialkoholickéj liečby obžalovaným s veľkou pravdepodobnosťou neznižuje riziko jeho protispoločenského konania. Po spáchaní obidvoch vražd sa obžalovaný chladnokrvne snažil zakryť spáchané trestné činy a to zahladením stôp. V prípade obžalovaného teda so zohľadnením konštatovania znalca z odvetvia klinická psychológia dospelých o jeho výrazne nepriaznivej resocializačnej prognóze, aj s prihliadnutím na jeho chladný postoj k nenapraviteľnému následku spáchaného trestného činu počas celého priebehu konania pred súdom, nie je nádej napraviť ho trestom odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Prevýchova v jeho prípade je nedosiahnuteľná, čo predpokladá, že u obžalovaného bude prevyšovať represia, prípadne v konečnom dôsledku s ohľadom na osobu obžalovaného pôjde o plnenie jediného cieľa uloženia trestu odňatia slobody na doživotie. V danom prípade tak druhá z podmienok pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie v zmysle § 47 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona, a teda, že nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov, je bezpochyby splnená.

Čo sa týka splnenie podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, a teda, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti, okresný súd po dôsledne zhodnotení dospel k záveru, že aj táto podmienka bola u obžalovaného jednoznačne splnená. V prípade obžalovaného nie je možné generálnu prevenciu zabezpečiť iným spôsobom ako trestom odňatia slobody na doživotie. Účinnú ochranu spoločnosti by dostatočne účinne nezabezpečil ani trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov. Hoci trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov je druhý najprísnejší trest, tento nie je postačujúci najmä z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti pred najnebezpečnejšou kriminalitou, ktorá veľmi negatívne a často nenahraditeľným spôsobom poškodzuje základné spoločenské hodnoty. Obžalovaný bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, ktorých výkon nezabezpečil účinnú ochranu spoločnosti pred kriminalitou obžalovaného, ktorý pri svojom pobyte na slobode opäť spáchal trestný čin a pritom v závažnejšej forme, teda v prípade trestu kratšieho trvania a následnom prepustení obžalovaného na slobodu, by nebola zabezpečená účinná ochrana spoločnosti a obžalovaný by opakovane mohol ohroziť, alebo poškodiť záujmy chránené Trestným zákonom. V prípade prepustenia obžalovaného na slobodu reálne existuje zvýšené ohrozenie spoločnosti. Nakoľko sa obžalovaný dopustil dvoch závažných prípadov vraždy, dôrazný postih si vyžaduje najmä z hľadiska generálnej prevencie.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam potom okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že z hľadiska naplnenia účelu trestu, s ohľadom na osobu obžalovaného, po zvážení všetkých skutočností s ohľadom na vykonané znalecké dokazovanie najmä z oblasti klinickej psychológie dospelých a za kumulatívneho splnenia podmienok taxatívne uvedených v § 47 odsek 1 Trestného zákona, je nevyhnutné obžalovanému uložiť najprísnejší druh trestu, a to trest odňatia slobody bez časového obmedzenia v danom prípade za splnenia zákonných podmienok podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 odsek 1 písmeno

e) Trestného zákona na doživotie, pričom súd je presvedčený, že takýto trest splní predovšetkým generálnu prevenciu, nakoľko u obžalovaného je prítomná rozumná prognóza, že sa nenapraví, a teda takto uložený trest odňatia slobody bude až sekundárne spĺňať individuálnu prevenciu. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil súd obžalovaného obligatórne podľa § 48 odsek 3 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, pretože bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody na doživotie a zároveň bol odsúdený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu. Trest prepadnutia veci a to: 1ks drevený konár o dĺžke 0,80 metra a priemere 4 cm a 1 ks drevenej palice čiastočne okresanej z kôry, celkovej dĺžky 81,5 cm a priemere cca 4,7 cm bol v zmysle § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona nevyhnutný, nakoľko ide o veci, ktorými bol spáchaný predmetný trestný čin, pričom bolo preukázané, že patria obžalovanému.

Okresný súd ďalej poukázal na ustanovenie § 34 ods.8 Trestného zákona, z ktorého vyplýva povinnosť súdu rozhodnúť o neprípustnosti podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie, pričom je postačujúce naplnenie už jednej zo štyroch taxatívne uvedených podmienok. Obžalovaný naplnil súčasne dve okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby (obžalovaný spáchal predmetný trestný čin na chránenej osobe a už bol za taký čin odsúdený) a napokon obžalovaný bol už potrestaný za trestný čin uvedený v § 47 odsek 2 Trestného zákona (v tomto ustanovení je jedným z viacerých taxatívne uvedených trestných činov aj trestný čin vraždy (v zmysle prechodného ustanovenia § 437 odsek 1 Trestného zákona trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný za vinného rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1T 33/90 zo dňa 18.11.1992, vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu podľa Trestného zákona, účinného v čase spáchania predmetného skutku). I keď vzhľadom na uvedené obžalovaný naplnil až dve podmienky uvedené v ustanovení § 34 ods.8 Tr.zák., okresný súd s prihliadnutím na rozhodnutie ESLP - L. M. p. Maďarsku č. 73593/10 zo dňa 20.05.2014 nerozhodol o neprípustnosti podmiennečného prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie. V citovanom rozhodnutí ESLP skonštatoval, že doživotný trest odňatia slobody bez možnosti prepustenia je ponížujúci a v rozpore s Európskou konvenciou o ľudských právach.

Krajský súd preskúmajúc výrok o treste odňatia slobody uložený obžalovanému, výrok o jeho zaradení do najprísnejšieho ústavu strázenia, ako aj výrok o uloženom treste prepadnutia veci a argumentáciu súdu prvého stupňa, prečo nerozhodol o neprípustnosti podmiennečného prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie, pričom zistil, že tieto sú správne, zákonné, riadne odôvodnené, podporené vykonaným dokazovaním vo veci, preto v plnej miere v týchto smeroch odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Výrok o náhrade škody, ktorým bol podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku Tr. por. obžalovaný zaviazaný uhradiť poškodenému A.. O. F., nar. XX.XX.XXXX v B. A., trvale bytom B. A. č. XX, škodu vo výške 728,46 Eur, je taktiež v súlade so zákonom a má oporu v dôkazoch.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovaného X. I. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol, pričom v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý v celom rozsahu považuje za správny a zákonný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.